

EVELIINA
TALVITIE
MITEN WSDY
HELVETISSÄ
MINUSTA TULI
FEMINISTI?

**EVELIINA
TALVITIE**

**MITEN
HELVETISSÄ
MINUSTA TULI
FEMINISTI?**

KIRJAILIJA ON SAANUT TUKEA SUOMEN TIETOKIRJAILIJAT RY:LTÄ

© EVELIINA TALVITIE JA WSOY 2016

GRAAFINEN SUUNNITTELU MIKA TUOMINEN

ISBN 978-951-0-41613-6

PAINETTU EU:SSA

SISÄLLYS

TYTTÖ

7

NAINEN

79

RIIVINRAUTA

145

TYTTÖ

»I come home in a morning light.
My mother says when you gonna live
your life right. Oh mother dear we're
not the fortunate ones. And girls they
want to have fun.»

CYNDI LAUPER: »GIRLS JUST WANT TO
HAVE FUN», 1983

Poikia on kolme. He seisovat 1970-luvulla rakennettun kerrostalolähiön lämpökeskuksen eli »lämpärin» pihassa. Niillä on tapana seisoskella juuri siinä, vaikka paikassa ei ole oikein mitään – ei edes katosta, jonka suojassa syljeskellä. On vain läntti asfalttia ja sen keskellä kelmeä laatikkomainen rakennus, jonka yhteen kulmaan on kiinnitetty tikkaat. Niitä pitkin lähiölapset kiipeävät kielloista kiihottuneina mustalle huopakatolle, joka kesäkuumalla polttaa jalkapohjia.

Rakennuksen hilseilevään maalipintaan on sutattu töhryjä, 1980-luvun satakuntalaisia tulkintoja tageista.

Mika P. oli täällä. Suski on porno. Kirkkovene. Sex Pistols. Appendix. Viimeksi mainittu on porilainen versio edellä mainitusta lontoolaisesta.

– Millitissi.

Se pojista, jolla on kiharat hiukset, leveät kasvot ja pyöreä perunanenä, huutaa äänenmurroksen pahoinpitelemällä äänellään. Sana sinkoaa maaliin, osuu minussa kohtaan nimeltä

Vuonna 1977. KUVA LEENA TALVITIE.

nolous. Sitä kohtaa alkaa kirvellä, sydän jyskyttää yhä nopeammin ja kasvoille nousee helakanpunaista häpeää.

– Onks teil Asa. Vai Salora.

Pisin pojista on kehittänyt jälkimmäisen osan tervehdyksensä, ja kieltämättä siinä on nokkeluutta. Asa ja Salora ovat tunnettuja televisiovalmistajia ja televisiossahan on ruutu kuten silmälasissa.

Porilaisille vittuilu on välittämistä.

R I N N A T

Millimetrin tissit ja silmälasit. Siinä on naapuruston poikien summaus materiaaleistani 1980-luvun alussa, jolloin isobrittialainen povipommi Samantha Fox kiekui: »I wanna feel your body!» ja italialainen povipommi Sabrina hinkutti itseään uima-altaan reunaan ja kähisi: »Boys, boys, boys!»

Molemmat pyllistelivät puberteetti-ikäisten seinillä Iron Maidenin, Motörheadin ja Madonnan vieressä. Samantha ja Sabrina – he raivasivat omalta osaltaan tietä silikonibisnekselle. Meni vain muutama vuosikymmen ja perusliisa saattoi pyytää aviomieheltä syntymäpäivälahjaksi uusia rintoja: »Minäkin haluan tuollaiset. Sitten minusta tulee onnellinen.»

Silkcareista oli tuleva jokanaisen oikeus.

Muuten muoti oli 1980-luvulla omanlaistaan kuten muoti aina on. Pojilla oli takatukka. Tytöt hyödynsivät kreppirautaa, johon luottivat myös Mikko Kuustonen ja Bogart Co. Mansikanmakuista huulikiiltoa lisättiin huulille kolmen minuutin välein. Kaikkien kivipestyissä farkuissa oli vyötärö korkealla.

Minä otin mallia ystäväni omalaatuisesta isosiskosta ja teipasin huoneeni seinälle Jim Morrisonin julisteen. Siinä komeili teksti: No One Here Gets Out Alive. Sitten kuuntelin c-kasetilta nahkahousuvillitsijän huutavan kumisevalla äänellään: »Mr Mojo Risin'!» Epäilen, etten täysin ymmärtänyt Morrisonin

suuruuden kaikkia ulottuvuuksia. Kapinallinen kulttihahmo auttoi silti rikkomaan kukilla tapetoidun tytönhuoneeni pastelinväristä tunnelmaa. Julisteessa hän oli levittänyt kätensä kuin ristille naulittu Jeesus.

Morrison sai tuomion rivoista puheista ja itsensä paljastamisesta. Hänen väitettiin heilutelleen erään Miamin-keikan aikana penistään lavalla ja vihjailleen seksistä lampaan kanssa. Oikeudessa kiisteltiin pitkään siitä, vilauttiko Jim vai ei, mutta lopulta hänet todettiin syylliseksi.

Joukkohypnoosia yleisössään lietsunut Morrison valitti penistuomiostaan. Hän ehti kuitenkin hukkaa traagisesti kylpyammeeseen Pariisissa ennen kuin hänen valitustaan ehdittiin käsitellä. Kaiken kaikkiaan Morrison taisi silti olla poikkeus. Ei 1970-luvulla käyty poikien peniksistä missään yhtä avointa keskustelua kuin tyttöjen rintavarustuksesta. Ja onhan koko vertaus tavallaan epälooginen. Pippelin vastine on tarkkaan ottaen pimppi, mutta niin tai näin – pojat saivat useimmiten olla rauhassa muuttuvan kehonsa kanssa.

Tytöille arvioita alkoi tipahdella jo varhain. Tyttöä mittailtiin kisassa, johon hänet oli itsestään selvästi ilmoitettu mutta jossa palkinto jäi epämääräiseksi. Myös minun olisi kyettävä miellyttämään tätä huutelevaa yleisöä, olivatpa rahkeeni miten surkeat tahansa. Minun oli tavoiteltava huomiota, joka sekä ahdisti että hiveli huteraa itsetuntoani. Mieleni jakautui kahtia. Kiepuin suuren puhalluksen pyörteessä mustaan aukkoon. Se oli kuseutus, jota en kyennyt paljastamaan tai vastustamaan.

– The girl can't help it. She was born to please, lauloi Little Richard 1950-luvulla visusti salatun homoseksuaalisuutensa takaa. Tohtori Sigmund Freud kuiski sitä alitajunnassani. Pohjusti kaiken peniskateudella ja kannusti valmistautumaan siihen, että aikuisena antaudun masokistiselle halulleni. Että haluan ennen muuta alistua miehen määrälltäväksi.

Lapsuudessani nuoria tyttöjä ympäröi ristiriitainen itseään-selvyyksien, vaikenemisen ja häpeän kulttuuri. Biologian tunnil- la opettaja hyppäsi sukupuolivalistuksen yli ja kysyi vaivaantu- neen näköisenä: »Eikö niin, ettei näitä tarvitse nyt niin kovin tarkkaan käsitellä?» Se oli liikuttavaa. Ei mistään muusta kysyt- ty oppilaiden mielipidettä. Ei historianopettaja tiedustellut, ha- luammeko kuulla yya-sopimuksesta, tai kemianopettaja, kiin- nostaisiko mahdollisesti tietoisku mooleista.

Vaikka tämä yksi opettaja kiemurteli itsensä ulos pakolli- sen valistajan roolista, oli 1970-luku kaiken kaikkiaan seksuaali- valistuksen kulta-aikaa. Se oikein kukoisti 1960-luvun seksuaa- lisen vapautumisen krapulassa. Oman traumaattisen silauksensa asenteisiin toi myöhemmin aids-uutisointi. Hysteria meni niin pitkälle, että lopulta tuntui siltä, että saa tartunnan, jos kuunte- lee liikaa Queenia.

1980-luvulla unohdettiin seksuaalivalistus ja alettiin puhua sukupuolikasvatuksesta. Tästä kasvatuksesta opettajat eivät laistaneet. Myöhemmin minulle kuitenkin selvisi, että se olisi voinut sisältää jotain ihan muuta. Meille olisi voitu esimerkiksi avata miehen ja naisen roolien sukupuolittuneisuutta ja paljas- taa, miten nämä roolit liittyvät valtaan, työnjakoon ja arvostuk- seen. Kertoa peniksestä ja summata, että peniksellä on yhteys valtaan. Että jos on penis, saa mennä ja tehdä kaikenlaista. Sel- laisen omistava voi päättää itsestään – ja muista.

Olisi voitu kertoa myös vaginan tarina eli siitä, miten naista on kautta historian sekä palvottu että alistettu. Olisi voitu suku- puolikasvattaa sekä meitä tyttöjä että poikia kyseenalaistamaan sukupuolirooleja. Kertoa, mikä estää tasa-arvon toteutumisen. Auttaa löytämään keinoja, jotka tekisivät tasa-arvosta totta.

Opettaja olisi voinut myös kertoa Yhdysvaltain ensimmäi- sen naisen Hillary Clintonin puheesta, jossa hän toteaa nais- ten oikeuksien olevan ihmisoikeuksia ja ihmisoikeuksien nais-

ten oikeuksia. Tai eipä olisikaan. Clintonin kuuluisa lause kuultiin vasta YK:n naistenkonferenssissa Pekingissä vuonna 1995. Olin tuolloin 25-vuotias.

Aiemminkin jotkut rohkeat olivat tosin pohtineet naisten mahdollista ihmisyyttä. Filosofi ja naisten oikeuksien puolestajana Mary Astell kysyi jo 1600-luvun lopulla, että jos kerran kaikki ihmiset syntyvät vapaana, miksi naiset sitten syntyvät orjiksi. Filosofi Simone de Beauvoir ihmetteli vuonna 1949, miksi mies määritellään ihmiseksi, mutta nainen pelkäsi sukupuoleksi: kun nainen käyttäytyy kuin ihminen, hänen sanotaan imitoivan miestä. Toimittaja Marie Shear lohkaisi 1980-luvulla feminismin olevan radikaali huomio, jonka mukaan naisetkin ovat ihmisiä.

Omista lähimmistä auktoriteeteistani en muista yhdenkään avanneen maailmaa sukupuoleen liittyvän toiseuden näkökulmasta. Opin lapsena, että pojat ovat poikia. Minua muistutettiin siitä, että minun pitää olla kiltti tyttö. Jos olisin ollut kiltin tytön lisäksi myös oikein fiksu, olisin osannut päätellä, että jos pojat ovat poikia ja miehet ikuisia poikia, miehiä ei siis ole. Hokemat tajusin yhdistää vasta huomattavasti myöhemmin.

1980-luvun alussa sukupuolikasvatuksessa kerrottiin siitä, miten vauvoja tehdään ja miten isä ja äiti selviytyvät hedelmöittymisen jälkeisistä elämäntilanteista. Seksin muistakin vaaroista valistettiin, mutta varoitukset suunnattiin ennen muuta tytöille. Tyttöjä piti suojella, sillä jos suojaus pettää, tytöstä tulee lutka. Punahilkka, joka kulkee yksin metsässä, saattaa joutua suden vatsaan.

Olin Punahilkkan ja Lumikkini lukenut, mutta kirjoitin silti ala-asteella rinnakkaisluokan pojalle kirjeen, jonka sujautin välitunnin jälkeen hänen lapaseensa. Aktiivisuus tuotti tulosta. Kävelin pojan kanssa kerran illalla luistelukentältä kotiin. Äitini kuuli asiasta ja auttoi minua ymmärtämään, että seitsemän

minuutin iltakävelystä seuraa aina avioton lapsi ja ikuinen huoran maine.

Äitini ei ehkä olisi tarvinnut olla koko ajan niin huolissaan, jos hän olisi ajatellut asiaa toisesta kulmasta. Vapauttanut itsensä täydellisen suojelun eli kontrollin tavoitteesta, joka ei voi toteutua muuten kuin kahlitsemalla tyttö kettingillä kodin nurkkaan.

Englantilainen kriminologian professori Elizabeth Stanko on varoittanut siitä, mitä naisten julkista liikkumisvapautta rajoittavien kertomusten toistamisesta seuraa. Naiset itsekin rupeavat uskomaan, että tarvitsevat jatkuvaa suojelua: joka puolella on oltava varuillaan. Tällaiset kertomukset painuvat ihmisten yhteiseen syvämuistiin, tuottavat pelkoa sekä vapautta rajoittavaa, kunniallisen naiseuden koodistoa.

Naisen kunnia ja identiteetti puolestaan kietoutuvat tiukasti siihen, miten siveänä yhteisö häntä pitää. Rajoituksia uhmaava nuori nainen on petollinen, laiska, häijy ja moraaliltaan kyseenalainen. Tätä toistamalla vastuu siirretään naisille. Heidät suljetaan yksityiseen tilaan, kotiin. Ja kodithan ovat sitä paitsi tilastojen mukaan mitä hedelmällisin ympäristö väkivallalle.

2010-luvulla nuoret naiset eivät köki sisätiloissa vaan osallistuvat Suomessakin lutkamarsseihin ja huutavat: »Minihameyllä ei tarkoita kyllä!» 1980-luvun porilaisilla kaduilla lutkamarssi tarkoitti jotain ihan muuta.

L Ä H I Ö

Talsin lämpökeskuksen ohi kuin Pieni Punahilkka ja minulla on ikää kaksitoista. Minä en mieli rintojani ihan niin paljon kuin lämpäripojat. En ole huolissani niiden koosta. Oikeastaan päinvastoin. Tanssinopettajamme oli kuuluttanut erään näytöksen harjoituksissa näyttämön kovaäänisistä: »Jos jollakulla on liian isot rinnat, ne täytyy litistää. Näyttää karmealta kun hölskyvät!» Sillä hetkellä olin äärimmäisen tyytyväinen, etten ollut se tyttö, joka häipyi takahuoneeseen etsimään maalarinteippiä tai sideharsoa tai ihan mitä vain.

Tanssistudio oli oma maailmansa ja lähiö omansa. Tanssistudiossa arvioitiin grand jetén avautuminen, lämpökeskuksen aukiolla lantion yläpuolelta avautuva näkymä. Lämpärin ohittaminen oli kuin kivitettäväksi asettumista. Laskeskelin, että jonain päivänä he toistavat rituaalihuutonsa koulun pihalla ja siten nimitys lähtee leviämään kuin virus.

Juuri siksi yritin tuijottaa lämpäripoikia vihaisesti silmiin. Joskus huusin takaisin jotain omasta mielestäni nokkelaa. Olin tietysti voinut kiertää viereisen kerrostalon takapihan kautta ja rämpiä jonkin matkaa pusikossa – tai pysyä sisällä. Mutta en tehnyt niin. Ehkä minussa oli vähän uhmaa. Tai tohtori Freudin niin viisaasti tunnistamaa masokistia. Ehkä olin kuullut jostain hokeman, jota jopa Minna Canth hyödynsi näytelmässään

Työmiehen vaimo: Kärsi, kärsi, niin kirkkaimman kruunun saat. Tai sitten olin vain laiska. Lämppärin ohi pääsi suorinta tietä ystäväni luokse. Hän oli muuttanut kerrostaloista rintamamies-taloon metsän toiselle puolelle.

Metsä koristi suurille ikäluokille nopeasti pykätyn lähiön elementtiarkkitehtuuria kuin von Wrightin Taistelevat metsot -juliste työläisperheen asunnon seinää. Mäntypöpelikön läheisyys muistutti kaupunkiin 1970-luvulla työn perässä muutaneita nuoria pareja maaseudusta. Pöpelikön ansiosta aluetta saattoi kutsua luonnonläheiseksi. Se oli kuin laastari kaipuun hiertämän haavan päällä. Siihen kaipuuseen Tapani Kansa osui laulaessaan: »Se onkin onni, että saa taas maalla kuuta tuijottaa ja rakastaa.»

Metsää halkoivat kävelyväylät, mutta harvoin niillä näki useampia ihmisiä samaan aikaan saati kuuli iloista keskustelua. Paksut männyt kätkevät poplaritakkisia, yksittäisiä miehiä – tai miehen, ehkä heitä oli sillä alueella vain yksi – joita pikkutyttöjen ja -poikien oli syytä välttää. Silloin tällöin maastosta erottui sateen kostuttama pornolehti, joka risaisten, vettyneitten sivujen perusteella oli ollut ahkerassa käytössä.

Lapsille oli rakennettu metsän keskelle pölkkypuisto, jossa oli tarkoitus harjoittaa tasapainoaisia pyörivien, kettingeissään kilisevien puupölkkyjen päällä. Intiaanien ja saamelaisten majoja jäljittelevissä rakennelmissa leikittiin totuutta ja tehtävää. Majojen painekyllästetyille pinnoille tuhrustettiin rakkaudentunnustuksia. Tuoreiden suhrujen joukosta myös etsittiin toiveikkaina sellaisia tyyliin Jyri sydän Eveliina.

Nimien järjestys paljasti tunteiden suunnan, sen kumpi oli tykkääjä ja kumpi tykätty. Olit joko tyhjä pinta, jolle raapustetaan, tai sitten raapustit itse.

MIEHETTÖMYYS

Kolmas lämpärillä huutelevista pojista on jotenkin kitukasvuisen tai ainakin todella linnunluinen. Hän on pelokas ja kalpea peesaaja, joka potkii asfalttia jalkojensa alla kuin yrittäisi tehdä siihen monttua eikä oikein uskalla katsoa päin. Hän haisee vähän kuselta. Tai lialta. Saattaa olla, ettei hänen vaatteitaan pestä kovin usein, ehkä hän kastelee sänkynsä öisin. Hänen nimesään on kaksi ärrää ja hänellä on vaikea r-vika. Vihaan, säälin ja pelkään häntä.

En ymmärtänyt lämpäripoikia, tai poikia ylipäätään. He olivat minulle mysteeri, katselin heitä kuin eksoottisia eläimiä eläintarhassa: »Ai tuollaisia ne ovat!» Y-kromosomit olivat lähipiirissäni harvinaisuus. Olin ainoa lapsi ja vanhempani erosivat ollessani 7-vuotias, joten kasvoini käytännössä ilman isää. Jaettua vanhemmuutta tai hoivaavaa isää ei tunnettu 1970-luvulla, avioero teki naisesta miltei poikkeuksetta yksinhuoltajan.

Molemmat isoisäni olivat kuolleet, opettajani olivat pääosin naisia, harrastin tanssia – pojat olivat niissä piireissä harvinaisia ja tässä harvinaisuudessaan jumaloituja. Äidilläni oli sisar, jonka puolisoa näin toisinaan, mutten muista hänen koskaan puhuneen minulle. Vannoutuneena kokoomuslaisena hän silti eräiden vaalien alla kiinnitti rintaani napin, jossa luki: Olen porvari.

Se oli hänen mielestään hauskaa. Porvarinappi duunariperheen pienen tytön rintapielessä.

Äidilläni oli tapana muistuttaa, että olen naisten ympäröimä. Häntä harmitti, että elämästäni puuttuivat mieshahmot. Se oli kuin mantra: ei ole isää, ei ole isoisää, miesopettajaa tai edes miespuolista kaupan kassaa. Mies oli kuin sukupuuttoon kuolemassa oleva eläinlaji. Rupesin bongaillemaan uhanalaisia yksilöitä. Lihatiskin takana oli toisinaan ponteva lihamestari. Naapurissa asuva sinkkunainen suuteli miestä pienessä Mini Cooperissa. Alakerrassa asui vihainen naapurin setä, joka ei pitänyt siitä, että hypin twistiä sisällä.

Ehkä miehettömyyden tiedostaminen ja ääneen lausuminen kevensi äidin huolta. Ehkä hän tunsi syyllisyyttä, jota ympäristön odotukset syvensivät. Ehkä hän ei ymmärtänyt, että tunne on yksihuoltajilla yleismaailmallinen ja todennäköisesti turha. Afroamerikkalainen professori, kirjailija ja aktivisti bell hooks on kirjoittanut kirjassaan *Feminism is for Everybody*, että yksin taloudestaan ja lapsistaan vastaavat naiset kokevat usein huonoa omaatuntoa juuri miehettömyydestä. Huonoa omaatuntoa ruokkii yleinen käsitys, ettei yksinhuoltaja kykene kasvattamaan tervettä ja tasapainoista lasta. Erityisen huolissaan ollaan pojista, jotka eivät saa »miehen mallia».

Avioeron saaminen edellytti pitkään sitä, että osoitettiin, kumpi on syyllinen instituution hajoamiseen. Lapsen asema eriyettiin syyllisyysprosessista vasta vuonna 1984 voimaan tulleessa laissa lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta. Siihen asti lapsi erotettiin toisin sanoen tietoisesti ja lain voimalla toisesta vanhemmastaan. Eron syyllinen määriteltiin kelvottomaksi huoltajaksi. Kyvyttömyys parisuhteeseen merkitsi kyvyttömyyttä vanhemmuuteen. Lapsi aleni prosessissa pelkäksi välikappaleeksi.

Kun olin 7-vuotias, isäni muutti pois. Häntä oli auttamassa kaveri, jonka nimi oli Kale, Sepi, Pate tai Make. Ystävä näytti

jotenkin vaivaantuneelta. Kun notkuin eteisen ovella imeskel-
len hiusten latvoja ja kaulassa roikkuvan avaimen narua, kave-
ri sanoi minulle: »Näinkö tässä nyt sitten kävi?» Luulin, että
minä olen se, jolta selitystä vaaditaan. Hapuilin vastausta: »No,
toisinaan näin vaan käy... Älkää olko huolissanne... Kyllä tämä
ihan hyvin menee.»

Ja ihan hyvin se meni. Tapasin isää aina silloin tällöin, ja aina
kun tapasimme, hän muistutti minua siitä, että olen maailman
fiksuin ja kaunein. Niissä sanoissa roikuin kuin kiipeilytangon
keskiosaan vaivalloisesti köynnnyt lapsi voimistelutunnilla.
Muutama lause voi kantaa ihmeellisen hyvin.

R A H A

Tutkimusten mukaan naiset eroavat avioliitostaan helpommin silloin, kun heillä on siihen taloudellinen mahdollisuus. Toisin sanoen naiset eroavat, koska voivat. Taloudellinen itsenäisyys on edellytys naisten vapautumiselle kaikkialla.

Naisten palkkatyö ei kuitenkaan itsestään selvästi johda tasa-arvoistumiseen. Erityisesti pienipalkkaisille naisille työ ei useinkaan tuo yhdenvertaisuutta saati tasa-arvoa. On aina huomioitava, minkälaisesta työstä puhutaan. Se, että porvarisrouvat saavat käydä töissä ja luoda uraa, ei tarkoita sitä, että kaikki naiset saisivat taloudellista valtaa.

Monen naisen kohdalla työ tarkoittaa ainoastaan sitä, että hän tekee helvetisti duunia.

Äitini on kertonut, että hän erosi, koska »miehestä oli vain lisää työtä». Vastaus tuskin kuvaa avioliiton koko totuutta, mutta avaa tämän kyseisen työnaisen asennetta. Perushoitajan kolme vuoroa painava äitini oli talousihme. Hän kykeni säästämään tyhjistä. Tukena hänellä oli inflaatio, joka auttoi syödessään asunnon aravalainaa.

Olin sitkeän askeetikon lapsi. Ruutuvihkoon kirjattu kurinalainen taloudenpito mahdollisti muun muassa balettiharrastuksen. Kotiimme ei ostettu mitään turhaa ja kaikki kulutettiin loppuun. Äitini liimaili jääkaapin oveen taiteilijoiden viisauksia.

Kuten arkkitehti Mies van der Rohen ajatuksen» jumala asuu yksityiskohdissa.»

Hän myös uskoi kuin mahdollisuuksien tasa-arvon nimeen julistava miljardööri, että penni on miljoonan markan alku. Hammastahnatuubin pää leikattiin saksilla auki, jotta tahna saatiin raavittua sisäpintaa myöten käyttöön. Kauppareissulla käytettiin kaikki mahdollinen kekseliäisyys. Vaikka kangaskassi oli jäänyt kotiin, muovipussia ei ostettu. Se olisi ollut luonnon tuhlausta ja ennen muuta rahan tuhlausta. Maitopurkki työnnettiin kinaloon. Ruisleivän pystyi sujauttamaan pusakan sisään ja banaanit taskuun. 150 gramman jauhelihapaketti sidottiin fillarin takatelineelle. Karkkia, eineksiä tai limsaa ei ostettu koskaan.

Äitini ompeli vaatteet itse ja pyöräili töihin kesät talvet. Siitä huolimatta en kuullut hänen milloinkaan valittavan rahan puutetta. Hän kykeni vaivatta täyttämään roolin, joka kulkee nimellä »vahva, suomalainen nainen». Vahva suomalainen nainen pärjää, vaikka häneltä vietäisiin kaikki ja vielä enemmän. Hänhän voi tarvittaessa asettua auran eteen ja vetää sitä pitkin peltoa omilla lihaksillaan. Ei häntä voi sortaa, sillä sortoa ei ole. On vain vahvoja suomalaisia naisia.

Suomalainen nainen ei ruikuta eikä luisu uhriksi, sillä uhrin leima olisi paitsi häpeällinen myös ikuinen. Se tatuoidaan otsaan, eikä kukaan enää milloinkaan näe sinua minään muuna. Ja joka tapauksessa uhriutumisen on omaa syytä.

Vahvan suomalaisen naisen roolin omaksunut, yksin sinnittelevä äiti toteuttaa tärkeää kansallista fiktiota – Niskavuoren Hetaa. Kun uskotaan tähän myyttiin, saadaan vaiennettua monet sukupuolten väliset konfliktit. Kansallisesta tarinasta ei löydy kiusallisia uhreja.

Ei tehdä tästä mitään numeroa. Heikot sortuvat elon tiellä. Havuja perkele.

”KOLMEKYMPPISENÄ YRITIN VIELÄ SOPEUTUA. PIPONI KIRISTI VASTA LIEVÄSTI.”

makohmainen ja hauska kertomus siitä, miten porilaisen lähiön lapsesta kasvaa pikkuhiljaa feministi.

Kirjailija Eveliina Talvitieltä on monta kertaa kysytty, miksi hän on feministi. Vihaako hän miehiä?

Tässä on Talvitien tyhjentävä vastaus, kertomus lapseudesta 70-luvun lähiössä, pojista, tyttöjen välisestä ystävydestä, kleptomaniasta ja Madonnasta.

Talvitien matka Porista pääkaupunkiin ja maailman laidalle avautuu hämmentävinä kokemuksina mediasta, seksistä, rakkaudesta ja rahasta. Mutta osaako hän sittenkään olla oikeanlainen feministi? Mikä sellainen edes on?

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 416136

32.3

ISBN 978-951-0-41613-6

